

ΣΤΙΓΜΑΙ ΠΟΙΗΤΙΚΗΣ ΑΔΥΝΑΜΙΑΣ

Ξεύρω ποτάμια ποῦ κυλοῦν περήφανα κι' ἀφρίζουν.
Καὶ μέσ' 'ς τὰ διάφανα νερά των
Τὰ γαλανὰ οὐράνια, τὴν πλάση καθρεφτίζουν
Κι' ὅθε περνοῦν μαγεύουνε μὲ τὸ μουρμούρισμά των.

Μὰ ἐξαφνα τὸ ρεῦμά των γκρεμίζεται καὶ πάει
Κάτω σὲ χάλαρα βαθιὰ καὶ πιά 'ς τὸ φῶς δὲν βγαίνει.
'Σ τὰ τάρταρα ἠχολογᾶ, βογκᾶ καὶ τραγουδάει,
Σὰν ἄλλου κόσμου μουσική. Ποῦ τάχα νὰ πηγαίνει;

'Ετσι καὶ τὸ τραγούδι μου ποῦ εἶχεν ἀναβρούσει
'Απ' τὴν καρδιά μου ὡσὰν βρύση,
Ξάφνω καταχωνιάστηκε, ἀνέλπιστα ἐχάθη
'Σ τοῦ στήθους μου τὰ τρίςαθα, σκοτεινιασμένα βάθη.

'Εκεῖ ἀκούω μουσική, ἐκεῖ τραγούδια νοιώθω
Γλυκά, οὐράνια, μαγευμένα,
Καὶ μ' ὄλο τὸν ἐγκάρδιο, τὸν φλογερό μου πόθο,
'Αχ, νὰ ξεθάψω δὲν μπορῶ τραγούδι μου κανένα.

Ποιά δύναμις, ποιᾶς μάγισσας θὰ τὰ λυτρώσῃ χέρι
'Απ' τῆς καρδιάς μου τὰ σκοτάδια,
Νὰ γλυκομουρμούρισουνε μὲ τ' οὐρανοῦ τ' ἀγέρι
Καὶ 'ς τῆς ζωῆς τὰ φωτερὰ νὰ τρέξουνε λαγκάδια;

'Αγάπῃ, ποῦ σὰν Μωϋσῆς ἀνοίγεις βρύση κρύα
Καὶ 'ς τ' ἄκαρπο λιθάρι ἀκόμα,
Ποῦ καὶ τὸ πιὸ κακόφωνο ἐσύ μανθάνεις στόμα,
'Ηχους νὰ βρίσκῃ τρυφερούς, νὰ πνέῃ ἀρμονία!

'Αγάπῃ παντοδύναμη, σὺ τὴν καρδιά μου σεῖσε,
Τὰ πέτρινα πλευρά της σχίσε,
Ν' ἀνοίξουν ἀμετραις πηγαῖς κ' ἐκεῖθε νὰ πηδήσῃ
Τοῦ τραγουδιοῦ μου ὁ ποταμὸς τὴν πλάση νὰ φιλήσῃ!

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΡΟΒΕΛΕΓΙΟΣ

